

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/126/2025
Identifikačné číslo spisu:	6124229535
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6124229535.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti Náhradné vozidlo, s. r. o., Žilina, Tolstého 1201/20, IČO: 50 496 166, zastúpenej advokátskou kanceláriou ADVOKÁTI Müller § Dikoš, s. r. o., Žilina, Tolstého 1201/20, proti žalovanej obchodnej spoločnosti KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 1 233,46 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 10C/55/2024, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2025 sp. zn. 3Co/3/2025, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej napadnutým rozsudkom z 30. apríla 2025 sp. zn. 3Co/3/2025 potvrdil rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“, alebo „prvoinštančný súd“) č. k. 10C/55/2024-72 z 03. októbra 2024, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1 233,46 eura s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 1 233,46 eura od 20. októbra 2023 do zaplatenia (výrok I.) a žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Súd prvej inštancie vec právne odôvodnil ustanoveniami § 427 ods. 1, 2, § 429, § 442 ods. 1, § 517, § 524 ods. 1, 2, § 671 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 4 ods. 1, 2 písm. b), ods. 4, § 15 ods. 1, § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z. z.“) a vecne opodstatnenosťou žalovaného nároku v celom uplatnenom rozsahu. V konaní považoval za nesporné, že 10. júla 2023 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle zn. Toyota Corolla držiteľa PRESTIGE SERVICE s. r. o., IČO: 47 461 942, Jungmannova 8, Bratislava (ďalej len „poškodené motorové vozidlo“). K vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla povinne

zmluvne poisteného u žalovanej. Rovnako nebolo sporné, že po ukončení doby trvania nájmu vystavila žalobkyňa poškodenému faktúru č. 1164/2023, splatnú 28. septembra 2023 na sumu 2 172 eur s DPH za 51 dní užívania náhradného vozidla, a že žalovaná dňa 06. októbra 2023 poskytla žalobkyni poistné plnenie vo výške 938,54 eura. Medzi žalobkyňou ako prenájomcom a poškodeným ako nájomcom bola uzatvorená Zmluva o nájme č. 948/2023 z 25. júla 2023 (ďalej len „Zmluva o nájme vozidla“), predmetom ktorej bol nájom osobného automobilu zn. Toyota C-HR, AT hybrid, VIN: K., EČV: G. na obdobie od 25. júla do 28. augusta 2023 a osobného automobilu Toyota C-HR, AT hybrid, VIN: K., EČV: G. na obdobie od 29. augusta do 13. septembra 2023. Poškodený v Čestnom prehlásení z 13. septembra 2023 uviedol, že mal od spoločnosti Náhradné vozidlo, s. r. o., IČO: 50 496 166, so sídlom Tolstého 20, Žilina zapožičané náhradné vozidlá (obe Toyota C-HR, AT hybrid) v trvaní spolu 51 dní z dôvodu, že jeho motorové vozidlo bolo po poistnej udalosti v autoservise, a to až do doručenia krycieho listu poisťovňou. Po dobu opravy vozidla nemal k dispozícii žiadne iné vozidlo a prenájom náhradného vozidla bol nevyhnutný z dôvodu zabezpečenia podnikateľskej činnosti. Žalobkyňa vystavila za prenájom náhradného vozidla podľa Zmluvy o nájme vozidla faktúru na sumu 2 172 eur so splatnosťou 28. septembra 2023. Poškodený postúpil žalobkyni pohľadávku vo výške 2172 eur bez DPH z titulu nároku voči poisťovni podľa § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou z 10. júla 2023 na vozidle Toyota Corolla, EČV: O., a to Zmluvou o postúpení pohľadávky z 13. septembra 2023. Postúpenie pohľadávky žalovanej oznámil poškodený listom z 13. septembra 2023 a žalobkyňa vyzvala žalovanú na zaplatenie pohľadávky vo výške 2 172 eur. Žalobkyni žalovaná uhradila 06. októbra 2023 sumu 938,54 eura. Z takto ustáleného skutkového stavu prvoinštančný súd vyvodil, že na motorovom vozidle poškodeného bola škoda spôsobená v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovanej, čo zakladá jej pasívnu vecnú legitímáciu v spore. Aktívnu vecnú legitímáciu mal súd prvej inštancie za preukázanú zo Zmluvy o postúpení pohľadávky. Vo všeobecnosti uviedol, že náklady za prenájom náhradného motorového vozidla možno považovať za skutočnú škodu definovanú v ustanovení § 442 OZ ako ujmu v majetkovej sfére poškodeného, ktorá nastala v súvislosti so škodovou udalosťou a nemôže byť žiadnym spôsobom závislá od správania poškodeného po škodovej udalosti. Na skutočnú škodu sa prihliada tak, aby škodovou udalosťou neutrpel sociálny komfort poškodeného.

2.1. K námietke žalovanej týkajúcej sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie odôvodnenej tým, že náklady voči žalovanej v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. poškodený nepreukázal, uviedol, že touto argumentáciou žalovaná de facto spochybňuje oprávnenie postúpiť pohľadávku poškodeného na tretiu osobu pred tým, ako uplatní nárok voči poisťovni, čo nemá oporu v zákone č. 381/2001 Z. z. Zmyslom ustanovenia § 4 ods. 2 cit. zákona je totiž ustanoviť, aké nároky možno vymáhať z poistenia zodpovednosti (a síce nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, odcudzením alebo stratou veci), pričom poisťovňa je povinná plniť iba nároky preukázané (napr. nemusí plniť bez predloženia faktúry za opravu vozidla). Súd prvej inštancie bol toho názoru, že pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle vylúčiť postúpenie pohľadávky, bolo by to v dikcii zákona jednoznačne uvedené. Napokon aj Občiansky zákonník upravuje, ktoré pohľadávky nemožno postúpiť (§ 525 OZ) a vylúčenie, resp. obmedzenie postúpenia obsahujú aj iné právne predpisy, ktoré sú vo vzťahu k Občianskemu zákonníku *lex specialis* (napr. § 17 zákona č. 129/2010 Z. z.), avšak zákon č. 381/2001 Z. z. v znení účinnom v čase poistnej udalosti a vyplatenia časti poistného plnenia postúpenie pohľadávky žiadnym spôsobom neobmedzoval. Argumentáciu žalovanej považoval za účelovú aj s ohľadom na čiastočné plnenie žalobkyni. K námietke žalovanej o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie z dôvodu zániku záväzku poškodeného započítaním vzájomných pohľadávok uviedol, že argumentácia žalobkyne ohľadom vzniku pohľadávky je nepresná (pohľadávka uplatnená v súdnom konaní nevznikla započítaním pohľadávky poškodeného na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky s pohľadávkou žalobkyne na zaplatenie nájomného voči poškodenému), keďže pohľadávka voči žalovanej vznikla v dôsledku dopravnej nehody a z titulu povinného zmluvného poistenia (aj „PZP“) uzatvoreného medzi škodcom a žalovanou. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky mal pritom prvoinštančný súd za jednoznačné, že poškodený postúpil na žalobkyňu pohľadávku ohľadne úhrady účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla vo výške 2 172 eur plnenej z PZP (pohľadávka 1) a súčasne žalobkyni prislúchala pohľadávka - právo na plnenie nájomného vo výške 2 172 eur voči nájomcovi - poškodenému (pohľadávka 2) a poškodený mal voči žalobkyni nárok na odplatu za

postúpenie pohľadávky vo výške 2 172 eur (pohľadávka 3). Z bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky tiež vyplynulo, že poškodený a žalobkyňa započítali pohľadávku 2 a pohľadávku 3, čo v žiadnom prípade podľa konajúceho súdu nemohlo spôsobiť zánik pohľadávky 1, ani zabrániť jej platnému postúpeniu. Ako dôvodnú neuznal ani obranu žalovanej, v ktorej namietala nedôvodnosť nákladov na nájom vozidla od vystavenia faktúry do doručenia krycieho listu, ktorá bola súdnou praxou už vyriešená. V tejto súvislosti poukázal na to, že skutočnú škodu spočívajúcu v nákladoch na zabezpečenie náhradného vozidla je zodpovedný subjekt povinný nahradiť v rozsahu, v akom náklady boli vynaložené nutne a účelne na vypožičanie (nájom) náhradnej veci zodpovedajúcej parametrom pôvodnej veci, z užívania ktorej bol poškodený vylúčený po určitú dobu. Rozsah náhrady, ku ktorej je zodpovedná osoba povinná, je obmedzený hľadiskom účelnosti. V posudzovanej veci nebola medzi stranami sporná výška denného nájomného (táto nebola zo strany žalovanej nijako rozporovaná, rovnako ako ani účtovaný poplatok za pristavenie a prevzatie vozidla), a teda nebolo sporné, že išlo o cenu primeranú. Rovnako nebola sporná nutnosť prenájmu náhradného motorového vozidla poškodeným. Objektívnosť potreby náhradného motorového vozidla vyjadrila žalovaná aj tým, že časť týchto nákladov preplatila. Účelnosť vynaložených nákladov na zabezpečenie náhradného motorového vozidla súvisí so zabezpečením súkromných alebo pracovných potrieb. Možnosť využitia náhradného vozidla počas opravy vlastného motorového vozidla je formou určitej kompenzácie za škodu spôsobenú na vozidle poškodeného. Náhrada nákladov za nájom náhradného motorového vozidla reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti, ktorú nezavinil, používať vlastné motorové vozidlo. Podporne súd prvej inštancie citoval z rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/94/2023 z 15. novembra 2023: „Za opodstatnenú dobu prenájmu náhradného vozidla je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné považovať dobu do vybavenia poistnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom táto poistná udalosť je v zmysle § 11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z. z. vybavená skončením šetrenia, oznámením výšky poistného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote. V prípade opravy poškodeného vozidla autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo až po zaplatení ceny opravy alebo je možné (v prípade platného PZP) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že opravu vozidla zaplatí. Uvedená obchodná zvyklosť autoservisov je odvolaciemu súdu známa z vlastnej činnosti. Poškodený v prípade platnej poistenej zmluvy využije možnosť poskytnutia záruky poisťovne uhradiť cenu opravy vo forme krycieho listu (nemôžno nútiť poškodeného, aby sám zaplatil cenu opravy a následne uplatnil nárok u poisťovne). Je potrebné tiež zdôrazniť, že pokiaľ nie je faktúra servisu za opravu uhradená, poškodený nemôže svoje vozidlo užívať a jeho obmedzenie spôsobené poistnou udalosťou stále trvá.“

2.2. S odkazom na uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že za účelnú dobu nájmu náhradného vozidla treba považovať dobu od momentu, kedy bolo vozidlo prijaté do opravy až do momentu jeho vydania poškodenému, t. j. od 25. júla do 13. septembra 2023, a to za predpokladu, že dobu nájmu úmyselne alebo z neobstaranosti poškodený nepredĺžil svojim úmyselným konaním alebo neobstaranosťou, čo však žalovaná v konaní ani netvrdila. Dodal tiež, že dĺžka šetrenia poistnej udalosti nemôže byť na ťarchu poškodeného. Súčasne považoval za plne aplikovateľný aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 602/2022 z 16. februára 2023: „Účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opäťovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo.“ K uzneseniu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 303/2023, na ktoré poukazovala žalovaná, uviedol, že v danom prípade sa ani všeobecné súdy, ani ústavný súd, nezaoberali otázkou dôvodnosti nákladov za prenájom motorového vozidla po vystavení faktúry a do doručenia krycieho listu, pričom ústavný súd meritorne vec neposudzoval, len konštatoval, že právny záver krajského súdu vo vzťahu k spornej právnej otázke nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle. V tomto konaní neboli priznané náklady za obdobie dvoch dní, kedy poškodená ponechala svoje motorové vozidlo v autoservise napriek tomu, že už bola informovaná o možnosti jeho vyzdvihnutia, uznesenie teda nie je aplikovateľné na prejednávajúcu vec. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s argumentáciou žalovanej o nedôvodnosti odkazu na bežnú obchodnú prax autoservisov pri úhrade škôd z PZP, keďže opravu zaplatila poisťovňa na základe zmluvy o havarijnom poistení. Nie je totiž rozhodujúce, z akého právneho vzťahu bola uhradená faktúra za opravu vozidla, rozhodujúcim je, že predmetom sporu je nárok postupníka ako právneho nástupcu poškodeného v súvislosti s dopravnou nehodou spôsobenou

škodcom ako poisteným žalovanej z titulu povinného zmluvného poistenia. Nárok poškodeného (postúpený na žalobkyňu) nie je dôvod posudzovať odlišne, nakoľko aj v uvedenom prípade platí, že poškodený sa nemá stať rukojemníkom poisťovni. Poškodený vlastným správaním nedokáže urýchliť likvidáciu poistnej udalosti (nad rámec poskytnutia súčinnosti poisťovni). K argumentácii žalovanej o potrebe odpočítať opotrebenie súd prvej inštancie doplnil, že svoj výpočet žalovaná súdu žiadnym spôsobom nezrejmla, hoci tak mohla urobiť ešte počas písomnej fázy konania, a preto nemohol preskúmať opodstatnenosť zníženia nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla o uvedenú čiastku. Dodal, že motorové vozidlo stráca na hodnote bez ohľadu na to, či ho poškodený používa alebo nie. Navyše motorové vozidlo poškodené pri dopravnej nehode má samo o sebe vždy nižšiu hodnotu ako nepoškodené motorové vozidlo rovnakého veku (nález ÚS ČR sp. zn. II. ÚS 2221/2007). O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa zásady úspechu vyjadrenej v ustanovení § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

3. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že nakoľko žalovaná v odvolaní prezentovala rovnakú obranu ako v konaní pred prvoinštančným súdom, v celom rozsahu sa stotožnil s vyčerpávajúcim odôvodnením napadnutého rozhodnutia a v podrobnostiach naň odkázal (§ 387 ods. 2 CSP). Žalobkyňa v odvolaní neprezentovala žiadne presvedčivé argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, a s ktorými by sa dôsledne nevysporiadal už prvoinštančný súd, preto na zdôraznenie vecnej správnosti rozhodnutia a v nadväznosti na odvoláciu argumentáciu žalovanej, odvolací súd po zopakovaní zisteného skutkového stavu doplnil, že sporné postúpenie žalovanej pohľadávky neodporuje zákonu ani ho neobchádza a nie je z toho dôvodu absolútne neplatné.

3.1. Konštatoval, že sa nejedná o pohľadávku, ktorá by nemohla byť predmetom postúpenia podľa § 525 OZ a v zmysle záverov ustálenej súdnej praxe predmetom postúpenia môže byť aj budúca pohľadávka, t. j. taká, ktorá v čase uzavretia zmluvy ešte neexistuje a má vzniknúť v budúcnosti, či pohľadávka, ktorej existencia je sporná alebo viazaná na vznik podmienky. Zmluvnou cesiou prakticky, reflektujúc na problémy praktického života spojené s úhradou škôd spôsobených prevádzkou motorového vozidla a krytých PZP zodpovednosti za škodu, poškodený a postupník postúpili pohľadávku zodpovedajúcu úhrade nákladov na prenájom náhradného vozidla na žalobkyňu a zároveň si vzájomne vysporiadali záväzky, ktoré medzi zmluvnými stranami vznikli v súvislosti s prenájomom náhradného motorového vozidla a odplatným postúpením. Započítaním vzájomných pohľadávok tak fakticky došlo ich úhrade. Odvolací súd ozrejmil, že v dôsledku uzatvoreného kontraktu bol poškodený odbremený od fyzickej úhrady záväzku spadajúceho do vecného rozsahu poistenia podľa zákona č. 381/2001 Z. z. a následného vymáhania pohľadávky titulom náhrady škody voči poisťovateľovi, čím súčasne došlo k minimalizácii nepriaznivých následkov do majetkovej sféry poškodeného, čomu by primárne malo slúžiť práve PZP motorových vozidiel podľa zákona č. 381/2001 Z. z. zabezpečované okrem iných aj žalovanou. Súhlasil, že zvoleným postupom sa predišlo dvojitému plneniu s negatívnym dopadom na postavenie poškodeného a uvedená pragmatickosť nie je v rozpore so zákonom ani ho neobchádza a nevyvoláva žalovanou namietanú absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Tiež zdôraznil, že majetkový status poškodeného by bol celkom rovnaký aj pokiaľ by pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky fyzicky žalobkyňa vyfakturovaný nájom uhradil a následne by pri rovnakej výšky odplaty ním uhradené peniaze žalobkyňa vrátila poškodenému ako odplatu za postúpenie žalovanej pohľadávky a v kontexte uvedeného uzavrel, že poškodeným postúpený nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov tak ostal zachovaný; k zmene došlo len v osobe oprávnenej domáhať sa jeho uspokojenia voči žalovanej ako poisťovateľovi.

3.2. K obsahu pojmu skutočná škoda a jej preukaznosť v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. odvolací súd považoval za potrebné uviesť, že závermi, ku ktorým dospel súd prvej inštancie nie je popretý význam a obsah tohto inštitútu. Rozhodujúcim je stav v čase rozhodovania súdu, kedy celkom nepochybne náklady na nájom náhradného vozidla poškodeným boli refundované v dôsledku vzájomného započítania pohľadávky, ktorej vlastníkom je žalobkyňa na základe platne uzatvorenej zmluvy o postúpení pohľadávky, zakladajúcej jej aktívnu vecnú legitimáciu v spore. Napadnutým

rozhodnutím súd prvej inštancie nepriznal budúcu či neexistujúcu škodu, ale len uznal legitímnosť postúpenia budúcej pohľadávky titulom škodového nároku, ktorý v čase rozhodovania súdu existoval, keď náklady na prenájom motorového vozidla boli uhradené prostredníctvom inštitútu započítania. Z týchto dôvodov neprisvedčil odvolacej argumentácii žalovanej, že právny záver o aktívnej vecnej legitímácii žalobkyne je výsledkom svojvôle prvoinštančného súdu či ničím neodôvodneného odklonu od dlhodobo ustáleného výkladu pojmu skutočná škoda. Výslovil presvedčenie, že súdom prvej inštancie prijatý záver ani nijako nespochybňuje ustálenú judikáciu všeobecných súdov, v zmysle ktorej skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v nákladoch, ktoré musel poškodený vynaložiť na požičanie/prenájom veci, ktorá mu má suplovať vec, ktorá sa v dôsledku poškodenia stala dočasne nepoužiteľnou; skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne, aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť ihneď. Odvolací súd bol názoru, že rovnako prijatý právny záver nie je v rozpore ani s ustanovením § 4 zákona č. 381/2001 Z. z., ktorému žalovaná pripisuje iný ako zákonodarcom sledovaný význam; zákonodarcu totiž v predmetnom ustanovení vymedzil rozsah povinného zmluvného poistenia a podmienky pre úspešné uplatnenie nároku voči poisťovateľovi. Vychádzal ďalej z toho, že žiadnym logickým argumentačným výkladom nie je možné dospieť k záveru, že jediným oprávneným subjektom na uplatnenie škodového nároku je výlučne poškodený, a že predmetné ustanovenie vylučuje možnosť postúpenia pohľadávky titulom nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou poisteného motorového vozidla. Uvedené nevyplýva ani z všeobecných záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/52/2022 vyslovených vo vzťahu k potrebe uplatniť si a preukázať nárok na náhradu škody voči poisťovateľovi. Žalobkyňa si ako právny nástupca poškodeného v predmetnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla poistenca žalovanej a jeho dôvodnosť a výšku aj riadne v čase rozhodovania prvoinštančného súdu preukázala.

3.3. Žalovanej odvoláciu argumentáciu krajský súd zhodnotil ako zavádzajúcu snahu podsunúť, že súd prvej inštancie za okamih vzniku škody určil už samotné vystavenie faktúry za prenájom motorového vozidla, a že škoda spočívajúca v nákladoch za prenájom motorového vozidla vznikla už v okamihu dopravnej nehody. Súdom prvej inštancie pritom dôsledne rozlíšil charakter a obsah pohľadávok (ods. 37.) a okamih vzniku škody v podobe nákladov na prenájom náhradného vozidla nenaviazal na okamih dopravnej nehody, len konštatoval príčinnú súvislosť medzi touto škodou a spôsobenou dopravnou nehodou (viď použité slovné spojenie v dôsledku dopravnej nehody a nie okamihom dopravnej nehody). Odvolací súd neuznal ani odvoláciu námietku nesprávneho skutkového zistenia spočívajúceho v tom, že v ods. 37. odôvodnenia prvoinštančný súd uviedol, že vznik pohľadávky poškodeného na náhradu škody z titulu prenájmu náhradného vozidla žalobkyňa neviazala na právny úkon započítania, nakoľko takýto skutkový záver z označeného odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd zastával názor, že súd prvej inštancie správne právne kvalifikoval náklady na prenájom náhradného vozidla ako skutočnú škodu (viď ods. 35.). Pri vysporiadaní sa s obranou žalovanej prihliadol na to, že poškodený v dôsledku protiprávneho konania poistenca žalovanej v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla dočasne stratil možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo a tento ním nezavinený a nanútený stav bol oprávnený riešiť prenájomom náhradného vozidla, náklady na ktoré predstavujú skutočnú škodu spôsobenú v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, nakoľko nebyť škodovej udalosti poškodený by mohol riadne využívať svoje motorové vozidlo a nemusel by si prenajať náhradné.

3.4. Odvolací súd ako neopodstatnenú vyhodnotil aj tú časť oponentúry žalovanej, v zmysle ktorej v dôsledku započítania pohľadávok došlo k ich zániku a nemožnosti ich vymáhania, keď fakticky zanikol len záväzok poškodeného uhradiť titulom nájmu žalobkyňi sumu 2 172 eur a na žalobkyňu bola postúpená pohľadávka, ktorú mal poškodený voči tretej osobe, resp. žalovanej ako poisťovateľovi motorového vozidla, ktorým bola spôsobená škoda, a to vo výške účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla. Poznamenal, že žalovaná vo svojej argumentácii absolútne nerozlišovala právne úkony a účinky vyvolané zmluvou o postúpení pohľadávok ako aj rozdielny charakter a samostatnosť dotknutých pohľadávok a vzájomné vzťahy nimi založené, keď žalobkyňa ako prenajímateľ mala voči poškodenému pohľadávku titulom neuhradeného nájomného a poškodený, ktorý

uvedenú pohľadávku uhradil prostredníctvom započítania, mal pohľadávku na náhradu škody titulom nákladov na prenájom motorového vozidla voči žalovanej ako poisťovateľovi motorového vozidla, ktorým bola škoda spôsobená, a ktorej vymáhanie postúpil na žalobkyňu. Inými slovami povedané poškodený odplatne postúpil žalobkyni zákonný nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla a odplata, ktorú by žalobkyňa ako postupník mala uhradiť za postúpenie predmetnej pohľadávky, bola započítaná na úhradu zmluvného záväzku, ktorý mal poškodený na základe zmluvy o nájme voči žalobkyni. Odvolací súd rozviedol úvahu, že započítanie predstavuje zákonom povolený legálny spôsob zániku záväzkov, kedy reálnu úhradu finančnými prostriedkami nahrádza zápočet vzájomných pohľadávok a v rozpore so zákonom nie je ani skutočnosť, že k započítaniu pohľadávky a postúpeniu pohľadávky došlo v jednej zmluve v ten istý okamih. Uvedenými úkonmi sa nezmenilo postavenie žalovanej, ani povaha záväzku a jeho výška, zmena nastala len vo vzťahu k subjektu oprávnenému na označené plnenie. Uvedené dôsledne rozlíšil aj súd prvej inštancie (ods. 37.), preto ani odvolací súd nezistil žiaden právny dôvod neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ako titulu na základe ktorého žalobkyňa nadobudol žalovanú pohľadávku s príslušenstvom. V zhode s písomne prejavenu vôľou žalobkyňa a poškodený si v rámci jednej zmluvy upravili vzájomné práva a povinnosti a zahrnuli do nej dva určito vyjadrené právne úkony (postúpenie pohľadávky a započítanie pohľadávky). Prísne formálny až puristický prístup žalovanej k výkladu práva, ktorý nereflektuje na samotný účel a zmysel PZP zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorým je prenesenie majetkových rizík v súvislosti so škodou spôsobenou prevádzkou motorového vozidla na poisťovateľa a čo najväčšie zmiernenie následkov pre poškodeného a uľahčenie uspokojenia jeho nárokov, sa odvolaciemu súdu javil ako účelový. Mal za to, že PZP zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má vo svojej podstate poškodenému čo najviac zjednodušiť postup smerujúci k uplatneniu nároku na náhradu škody a k jeho uspokojeniu. Určitú mieru účelovosti vykazuje aj samotná čiastočná úhrada žalovanej pohľadávky žalovanou pred začatím súdneho konania, aj keď táto ju sama o sebe nezabavuje možnosti obrany v spore. Pokiaľ žalovaná opakovane poukazovala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/30/2022, v uvedenom konaní sa posudzovala otázka odporovateľnosti kúpnej zmluvy a ďalej konštatoval, že závery, ktoré v danej veci vyslovil dovolací súd nie je možné posudzovať izolovane bez ohľadu na predmet konania a účel právnej úpravy a rovnako tieto nie sú v zásadnej kolízii so závermi prvoinštančného súdu v danej veci. Opätovne zdôraznil, že zánik pohľadávky poškodeného zo zmluvy o oprave veci uzatvorenej so žalobkyňou nespôsobil a nemôže znamenať zánik nároku poškodeného na refundáciu škody z PZP.

3.5. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj argumentáciu žalovanej, v ktorej namietala neprimeranosť doby, za ktorú si žalobkyňa ako právny nástupca poškodeného voči nej uplatnila nárok na náhradu nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla. Súd prvej inštancie správne reflektoval na prekonanie starších záverov súdnej praxe, ktorá účelnosť nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla limitovala vykonaním opravy či oznámením o vzniku totálnej škody na motorovom vozidle, keď konštatoval opodstatnenosť doby nájmu až do doručenia krycieho listu poisťovňou, t. j. v rozsahu uplatnených 51 dní. Uvedený záver plne nadväzuje na v tejto otázke pomerne bohatú súdnu prax a zohľadňuje aj skutočnosť, že prípadná indispozícia motorovým vozidlom po vykonaní opravy do úhrady nákladov či vystavenia krycieho listu poisťovňou, s výnimkou subjektívnych dôvodov zavinených poškodeným, nemôže byť na jeho ťarchu. V záujme eliminovania nepriaznivých následkov škodovej udalosti zasahujúcej do bežného života poškodeného a jeho potrieb spojených s užívaním motorového vozidla možno za dôvodný považovať nárok na refundáciu nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla až do možnosti opätovného užívania vlastného vozidla, čo bolo v danom prípade podmienené ukončením opravy a dorúčením krycieho listu (viď potvrdenie o odovzdaní a prevzatí motorového vozidla). Odvolací súd akcentoval, že tieto závery plne korešpondujú aj s čiastočne aplikovateľnými úvahami vyjadrenými v náleze ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 602/2022, na ktorý v tejto súvislosti poukázal aj súd prvej inštancie, a ktorý s prihliadnutím na účel prenájmu náhradného motorového vozidla spájal koniec refundovateľného prenájmu motorového vozidla s momentom, kedy môže poškodený opätovne užívať svoje motorové vozidlo. V konaní navyše nebolo preukázané, že by užívanie prenajatého motorového vozidla počas celej fakturovanej doby nebolo v priamej príčinnej súvislosti s predmetnou poistnou udalosťou, resp. že by doba od vykonania opravy do odovzdania motorového vozidla bola predĺžená v dôsledku úmyselného či nedbanlivostného konania poškodeného

alebo tretieho subjektu. Odvolací súd v kontexte uvedeného pripomenul, že samotné oznámenie o ukončení šetrenia poisťovne udalosti a poskytnutí poisťového plnenia nezabezpečí vydanie opraveného motorového vozidla autoservisom poškodenému. Vydanie motorového vozidla zo strany autoservisu je v praxi podmienené buď úhradou nákladov na opravu alebo dorúčením krycieho listu zo strany poisťovne predstavujúceho jej „prísľub“, že opravu motorového vozidla zaplatí, a ktorý slúži ako náhrada úhrady vystavenej faktúry s tým, že takáto obchodná zvyklosť autoservisov je všeobecne známou skutočnosťou, a vyplýva aj zo žalobkyňou predloženého potvrdenia o bežnej obchodnej praxi. Zásadným kritériom pre posúdenie primeranosti a účelnosti dĺžky prenájmu náhradného motorového vozidla, ako jednej z podmienok dôvodnosti žalovaného nároku, je tak vybavenie poisťovne udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, a to podľa § 11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z. z. skončením šetrenia, oznámením výšky poisťového plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej dobe (viď nález ÚS ČR sp. zn. I. ÚS 2932/2020). Odvolací súd zopakoval, že len samotným oznámením poisťovne o spôsobe vybavenia škodovej udalosti nedochádza k skutočnej náhrade škody, v dôsledku čoho poškodený je aj naďalej nútený znášať následky spôsobené dopravnou nehodou. Rozhodujúcim tak je okamih, kedy sa opravené motorové vozidlo dostalo do dispozičnej sféry poškodeného, a ktorým pominula dôvodnosť prenájmu náhradného motorového vozidla s výnimkou prípadov, kedy sám poškodený znemožní včasnú dispozíciu s motorovým vozidlom (riadne a včas nevyzdvihne motorové vozidlo z autoservisu). Odvolací súd sa nestotožnil s obranou žalovanej, že uvedené svedčí o neoprávnenom zadržiavaní motorového vozidla autoservisom, pretože nemožno za v rozpore so zákonom považovať dohodu o vzájomnej podmienenosti plnení vyplývajúcich zo synalagmatického zmluvného vzťahu. Neobstála pred ním ani taká argumentácia žalovanej, ktorá vznik škody v podobe nákladov na prenájom náhradného vozidla po vykonaní opravy (17. 08. 2023) pripisuje porušeniu povinnosti autoservisu informovať poškodeného o završení opravy, ktoré samo osebe nevedie k vydaniu motorového vozidla poškodenému. Doplnil tiež, že tento bežne zaužívaný postup autoservisu nemôže ovplyvniť samotný poškodený, ktorý v prípade odmietavého či liknavého postupu zo strany poisťovne pri likvidácii poisťovnej udalosti nemá k dispozícii vlastné motorové vozidlo a vzhľadom na finančnú náročnosť nákladov na opravu motorového vozidla často nie je schopný okamžitej jednorazovej úhrady týchto nákladov navýšených, ako tomu bolo v danom prípade, aj o úhradu prenájmu náhradného vozidla. Rovnako spravodlivo nemožno podľa odvolacieho súdu požadovať ani od poškodeného, ktorý vinou poisťovne žalovanej bol obmedzený v užívaní svojho vozidla a na zabezpečenie svojej podnikateľskej činnosti si musel prenajať náhradné motorové vozidlo, aby vopred uhradil pomerne vysokú cenu opravy, pokiaľ náhrada nákladov za ňu má byť krytá poisťovým plnením, a potom aby následne čakal na jej preplatenie od poisťovne. Zhrnúc uvedené pri posudzovaní účelnosti nájmu náhradného vozidla bolo podľa odvolacieho súdu potrebné vychádzať najmä zo skúmania reálnej možnosti poškodeného užívať svoje motorové vozidlo ako tomu bolo pred ním nezapríčenou škodovou udalosťou. V danej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že prenájom náhradného motorového vozidla bol ukončený 13. septembra 2023, kedy súčasne došlo k dorúčeniu krycieho listu poisťovne dotknutému autoservisom, a preto za účelne vynaložené možno považovať náklady za prenájom náhradného vozidla po celú túto dobu, počas ktorej poškodený nemohol disponovať vlastným motorovým vozidlom.

3.6. Podporne v súvislosti so záverom o aktívnej vecnej legitímácii žalobkyne odvolací súd príkladom poukázal na viaceré súdne rozhodnutia krajských súdov, v ktorých dospeli k totožným záverom a o ktorých vzhľadom na účasť v konaní musí mať vedomosť aj samotná žalovaná (napr. rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/120/2024, 7Co/105/2024, 3Cob/220/2017, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/122/2019, 8Co/132/2019, 14Cob/166/2019, 6Co/32/2020, 6Co/32/2020, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/5/2021, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/10/2020, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/33/2020). Vo vzťahu k primeranosti doby prenájmu náhradného motorového vozidla odvolací súd dal do pozornosti obdobné závery vyslovené v rozhodnutiach Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/94/2023, 3Cob/8/2023, 14Co/6/2025, 1Cob/128/2022, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/55/2019, 11Co/88/2023, 7Co/37/2022, 9Co/107/2023, 6Co/84/2023, 11Co/67/2024, 7Co/130/2023, 7Co/51/2024, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Cob/20/2020 a iné. K ďalšej argumentácii žalovanej odvolací súd pripomenul, že nie je jeho povinnosťou zodpovedať všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec

podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

3.7. Na uvedenom základe odvolací súd nezistil existenciu žiadneho zo žalovanou namietaných odvolacích dôvodov, keď hodnotenie dôkazov vykonaných prvoinštančným súdom nie je v rozpore s § 191 CSP, či pre účely rozhodnutia nedostatočné, selektívne, bez zohľadnenia vzájomných súvislostí. Na vykonaným dokazovaním správne zistený skutkový stav súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenia § 427, § 442, § 524 OZ a § 4, § 11 a § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. a tieto vyložil v súlade s ich účelom a v tomto smere ustálenou súdnou praxou, keď dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní preukázala vecnú legitimitáciu sporových strán (u žalobkyne odvodenú od platne uzatvorenej zmluvy o postúpení pohľadávky), ako aj všetky zákonné podmienky pre úspešne uplatnenie škodového nároku (udalosť vyvolanú osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku, vzniku škody a existenciu príčinnej súvislosti medzi spôsobenou škodou a danou udalosťou, to všetko počas trvania poistenia zodpovednosti). Svoje závery aj riadne, logicky, presvedčivo a v súlade s požiadavkami kladenými § 220 ods. 2 CSP odôvodnil. Nakoľko odvolací súd nezistil ani prítomnosť závažnej meritórnej svojvôle, od existencie ktorej žalovaný odvíjal aj danosť odvolacieho dôvodu uvedeného v § 365 ods. 1 písm. b) CSP a porušenie ústavne chráneného vlastníckeho práva, ani tento odvolací dôvod a argumentáciu nebolo možné vyhodnotiť ako opodstatnené. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa zásady úspechu vyjadrenej v ustanovení § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 CSP.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne zo strany odvolacieho súdu považovala za zmätočné, vnútorne rozporné, neúplné, nepresvedčivé a vykazujúce znaky závažnej hmotnoprávnej (meritórnej) svojvôle, čím zo strany odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivé súdne konanie. Právnym výkladom, podľa ktorého (akýkoľvek) nárok na náhradu škody môže mať charakter budúcej pohľadávky sa odvolací súd odchyľil od zásady náhrady skutočnej škody vyjadrenej v ustanovení § 442 ods. 1 OZ spôsobom, že tým poprel samotný účel a význam tejto zásady (§ 442 ods. 1 OZ). Odvolací súd sa dopustil závažnej meritórnej (hmotnoprávnej) svojvôle aj vo vzťahu k výkladu § 580 OZ, keď mal za to, že v dôsledku právneho úkonu započítania malo zo strany poškodeného dôjsť k úhrade faktúry za prenájom náhradného vozidla a teda k vzniku škody v majetkovej sfére poškodeného vo výške 2 172 eur. Podľa dovolateľky odôvodnenie aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne nespĺňa kvalitatívne požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplývajúce z judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, ako ani požiadavku presvedčivosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia vyplývajúcu z § 220 ods. 2 CSP.

4.1. Odvolací súd porušil právo žalovanej na spravodlivé súdne konanie v týchto troch rovinách:

- (i) odôvodnenie aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne zo strany odvolacieho súdu je na viacerých miestach vnútorne rozporné, nekonzistentné, zmätočné, nezrozumiteľné, neurčité a nepresvedčivé,
- (ii) odvolací súd sa buď vôbec nevysporiadal s niektorou podstatnou argumentáciou žalovanej uvádzanou počas odvolacieho konania týkajúcou sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne, resp. odvolací súd sa s niektorou podstatnou argumentáciou žalovanej uvádzanou žalovanou počas odvolacieho konania týkajúcou sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie nevysporiadal dostatočne presvedčivým a zrozumiteľným spôsobom,
- (iii) posúdenie otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne zo strany odvolacieho súdu vykazuje na niektorých miestach znaky závažnej hmotnoprávnej (meritórnej) svojvôle (najmä vo vzťahu k výkladu a aplikácii § 442 ods. 1 OZ a § 580 OZ).

Ad (i) Z argumentácie súdu prvej inštancie uvedenej v bode 35. odôvodnenia jeho rozsudku pre žalovanú jednoznačne vyplýva, že súd v rozpore s dlhodobo ustáleným resp. zaužívaným výkladom § 442 ods. 1 OZ považoval za skutočnú škodu už len vznik samotných nákladov za prenájom náhradného vozidla (t. j. už len samotné vyfakturovanie nájomného poškodenému zo strany prenajímateľa náhradného vozidla):

„Náklady na prenájom náhradného motorového vozidla možno považovať za skutočnú škodu definovanú v ustanovení 442 OZ ako ujmu v majetkovej sfére poškodeného, ktorá nastala v súvislosti so škodovou udalosťou a nemôže byť žiadnym spôsobom závislá od správania poškodeného po škodovej udalosti.“ Odvolací súd teda na jednej strane v bode 13. odôvodnenia napadnutého rozsudku (správne) uviedol, že v danom prípade mohla škoda vzniknúť až vynaložením nákladov za prenájom náhradného vozidla, no na strane druhej neskôr v rozpore s týmito jeho (správnymi) závermi odobril (nesprávnu) argumentáciu prvoinštančného súdu uvedenú v bode 35. odôvodnenia jeho rozsudku. Žalovaná má za to, že takáto vzájomne protirečivá, zmätočná a nejednoznačná argumentácia odvolacieho súdu týkajúca sa posúdenia zásadnej otázky okamihu vzniku škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, porušuje jej právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako jednej z integrálnych súčastí práva na spravodlivé súdne konanie. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je čo sa týka odôvodnenia aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne zmätočný a vnútorne protirečivý aj z toho hľadiska, že z jeho odôvodnenia nie je zrejmé, či podľa odvolacieho súdu: nárok poškodeného na výplatu poistného plnenia voči žalovanej ako poisťovateľovi z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 2 172 eur mal existovať už pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky, alebo či právnym dôvodom vzniku vôbec samotnej pohľadávky poškodeného na výplatu poistného plnenia mala byť až samotná Zmluva o postúpení pohľadávky z 13. septembra 2023. Poukázala na zjavné protirečenia, keď najskôr v bode 13. odôvodnenia napadnutého rozsudku sa uvádza, že právnym dôvodom vôbec vzniku samotnej škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 2 172 eur mala byť až samotná Zmluva o postúpení pohľadávky, ale neskôr v bode 14. odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd túto jeho skoršiu argumentáciou poprel, keď uviedol, že v dôsledku započítania pohľadávok a postúpenia sa nezmenilo postavenie žalovanej, ako ani povaha a výška jeho záväzku.

Ad (ii) Vo vzťahu k námietke nevysporiadania sa s podstatnou argumentáciou žalovanej z hľadiska rozhodnutia vo veci, dovolateľka postrádala vyrovnanie sa s jej argumentáciou, že právny úkon započítania je vo všeobecnosti ekvivalentný právny úkon, pri ktorom vzájomné pohľadávky zanikajú vždy len v rozsahu v akom sa vzájomne kryjú. To znamená, že na strane každého účastníka dohody o započítaní vzájomných pohľadávok je strata aktív (t. j. pohľadávok) kompenzovaná v rovnakom rozsahu stratou pasív (t. j. záväzkov). Odvolaciemu súdu dovolateľka vyčítala, že bol povinný zohľadniť a zaoberať sa touto zásadnou argumentáciou žalovanej, v zmysle ktorej právny úkon započítania je vo všeobecnosti ekvivalentný právny úkon, v dôsledku ktorého nikdy nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku účastníkov právnych vzťahov.

Ad (iii) Žalovaná v ďalšom namietala svojvoľný výklad ustanovení § 442 ods. 1 a § 580 OZ, pretože výkladom § 442 ods. 1 OZ, podľa ktorého by nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla mohol byť postupovaný ako akási budúca pohľadávka, sa odvolací súd odchýlil od zásady náhrady skutočnej škody vyjadrenej v § 442 ods. 1 OZ, čím odvolací súd poprel význam a účel tohto hmotnoprávneho ustanovenia. Takýto výklad predstavuje závažnú meritórnu svojvôľu, majúcu za následok porušenie práva žalovanej na spravodlivé súdne. Odvolací súd sa takisto výkladom, podľa ktorého v dôsledku právneho úkonu započítania (ako obligatórne ekvivalentného právneho úkonu) mohlo dôjsť k vzniku škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, taktiež natoľko odchýlil od podstaty hmotnoprávneho ustanovenia 580 OZ, že tým poprel jeho zmysel a účel. Zopakovala, že z charakteristík pojmu skutočná škoda je zrejmé, že na to aby mohol poškodený vôbec vykonávať akékoľvek práva v súvislosti s nárokom na náhradu škody z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla (t. j. úspešne uplatňovať nárok na náhradu škody voči poistenému škodcovi, resp. postúpiť jeho nárok na náhradu škody voči poistenému škodcovi na inú osobu a pod.), musela byť škoda v rozhodnom čase (t. j. v čase uzatvárania Zmluvy o postúpení pohľadávky) už reálna a existujúca, a nielen hypotetická s možnosťou jej vzniku niekedy v budúcnosti. Neexistencia skutočnej škody v čase uzatvárania právneho úkonu, ktorý sa jej týka, má podľa žalovanej jednoznačne za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu pre rozpor s hmotnoprávnym ustanovením § 442 ods. 1 OZ. Z charakteristík pojmu skutočná škoda (t. j. že musí ísť o škodu už reálne existujúcu) vyplýva, že pri posudzovaní platnosti právneho úkonu týkajúceho sa (akéhokoľvek) nároku na náhradu škody je na základe vykonaného dokazovania potrebné posúdiť, či škoda v čase uzatvorenia právneho úkonu

existovala alebo neexistovala, pričom do úvahy podľa žalovanej neprichádza žiadna špekulácia, že škoda môže byť v čase uzatvorenia daného právneho úkonu, ktorý sa jej týka, budúca, sporná či neistá. Zdôraznila, že pokiaľ na základe vykonaného dokazovania nie je preukázané, že škoda v čase uzatvorenia daného právneho úkonu skutočne existovala, tak táto skutočnosť má za následok absolútnu neplatnosť dotknutého právneho úkonu, jednak pre rozpor so zákonom (t. j. § 442 ods. 1 v spojení s 39 OZ), resp. aj z dôvodu, že predmetom takéhoto právneho úkonu je nemožné plnenie (§ 37 OZ). V súvislosti s touto argumentáciou poukázala aj na zásadu „impossibilium nulla obligatio est“, t. j. že z nemožného právo (nárok, záväzok) nevznikne s odkazom na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 6Cdo/5/2017.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP odmietnuť, nakoľko v odôvodnení aktívnej vecnej legitimácie súdom prvej inštancie a následným stotožnením sa odvolacieho súdu s týmto záverom a v ďalšej argumentácii odvolacieho súdu ohľadom aktívnej vecnej legitimácie, nemožno identifikovať žiadne pochybenie súdov majúce za následok porušenie práva žalovanej na spravodlivý proces. Dovolatelka sa snaží vymedziť dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP, avšak skutočnou príčinou je jej nespokojnosť s právnym posúdením aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne, o čom svedčí jej argumentácia v časti III. písm. c) dovolania o svojvoľnom výklade § 442 ods. 1 a § 580 OZ zo strany odvolacieho súdu. Správnosťou týchto záverov sa však dovolací súd pri dovolacom dôvode v zmysle § 420 písm. f) CSP nemôže zaoberať. Poukázala na to, že aktívna a pasívna legitimácia strán sporu bola už v minulosti ustálená v totožných sporoch, ktoré strany sporu medzi sebou vedú po tom, čo poškodený postúpi na žalobkyňu svoju pohľadávku, ktorá mu vznikla v dôsledku dopravnej nehody zapríčinennej poisťovňou žalovanej, respektíve inej poisťovne. Viaceré sudy konštatovali, že aktívna legitimácia žalobkyne vyplýva nielen zo zmluvy o postúpení pohľadávky, ale aj zo samotného správania sa žalovanej, ktorá časť poistného plnenia zaplatila žalobkyňi. V zmluve o postúpení pohľadávky sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky, a to nárok poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobkyne na úhradu nájomného za náhradné vozidlo sa navzájom započítajú.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) oprávnená osoba, zastúpená zamestnancom, ktorý má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. b) CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolať uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania. Žalovaná uplatnila dovolací dôvod, ktorým namietala vady konania podľa § 420 písm. f) CSP, ktoré mali spočívať v tom, že sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí riadne nevysporiadal s nedostatočným odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore, čím možno aj rozhodnutie odvolacieho súdu považovať za nepreskúmateľné, svojvoľné a arbitrárne, ďalej že odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnou argumentáciou žalovanej týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne a napokon, že odvolací súd sa vo vzťahu k ustanoveniu § 442 ods. 1 OZ dopustil aj závažnej meritórnej svojvôle (čím poprel účel a význam zásady náhrady skutočnej škody vyjadrenej v § 442 ods. 1 OZ), keď dospel k záveru, že v zásade (akýkoľvek) nárok na náhradu škody môže mať charakter budúcej pohľadávky s možnosťou jej vzniku niekedy v budúcnosti. Rovnako sa odvolací súd dopustil závažnej meritórnej svojvôle aj vo vzťahu k výkladu § 580 OZ, kedy mal za to, že započítaním pohľadávok mohlo dôjsť k vzniku škody, respektíve k vzniku nároku na náhradu škody.

14. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

15. V posudzovanej veci sa dovolací súd nestotožnil s názorom dovolateľky, že odôvodnenie aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne zo strany odvolacieho súdu je na viacerých miestach vnútorne rozporné, nekonzistentné, zmätočné, nezrozumiteľné, neurčité a nepresvedčivé; dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti ani nepreskúmateľnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Rozsudok odvolacieho súdu spĺňa zákonné požiadavky na obsahové náležitosti rozhodnutia (§ 220 CSP) a jeho odôvodnenie je preskúmateľné z hľadiska skutkových i právnych záverov. Odvolací súd sa nielen formálne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie v intenciách § 387 ods. 2 CSP, ale k nosným otázkam sporu pripojil vlastnú právnu argumentáciu, čím vytvoril dostatočný podklad pre preskúmanie správnosti jeho záverov. Odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite vysporiadal s odvolacími námietkami žalovanej, konkrétne v bodoch 13. a 14. odôvodnenia, pričom poukázal taktiež na množstvo súdnych rozhodnutí, v ktorých súdy dospeli k totožným záverom v otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne. Dovoláním napádaný rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu

s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Žalovaná preto nedôvodne argumentovala, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

16. K aktívnej vecnej legitimácii žalobkyne najskôr osobitne zdôraznil, že v posudzovanej veci „sa nejedná o pohľadávku, ktorá by nemohla byť predmetom postúpenia podľa § 525 OZ a v zmysle záverov ustálenej súdnej praxe predmetom postúpenia môže byť aj budúca pohľadávka, t. j. taká, ktorá v čase uzavretia zmluvy ešte neexistuje a má vzniknúť v budúcnosti, či pohľadávka, ktorej existencia je sporná alebo viazaná na vznik podmienky. Zmluvnou cesiou prakticky, reflektujúc na problémy praktického života spojené s úhradou škôd spôsobených prevádzkou motorového vozidla a krytých PZP zodpovednosti za škodu, poškodený a postupník postúpili pohľadávku zodpovedajúcu úhrade nákladov na prenájom náhradného vozidla na žalobkyňu a zároveň si vzájomne vysporiadali záväzky, ktoré medzi zmluvnými stranami vznikli v súvislosti s prenájomom náhradného motorového vozidla a odplatným postúpením. Započítaním vzájomných pohľadávok tak fakticky došlo ich úhrade.“ Odvolací súd v tejto súvislosti náležitým spôsobom ozrejmil, že „v dôsledku uzatvoreného kontraktu bol poškodený odbremený od fyzickej úhrady záväzku spadajúceho do vecného rozsahu poistenia podľa zákona č. 381/2001 Z. z. a následného vymáhania pohľadávky titulom náhrady škody voči poisťovateľovi, čím súčasne došlo k minimalizácii nepriaznivých následkov do majetkovej sféry poškodeného, čomu by primárne malo slúžiť práve PZP motorových vozidiel podľa zákona č. 381/2001 Z. z. zabezpečované okrem iných aj žalovanou. Súhlasil, že zvoleným postupom sa predišlo dvojitému plneniu s negatívnym dopadom na postavenie poškodeného a uvedená pragmatickosť nie je v rozpore so zákonom ani ho neobchádza a nevyvoláva žalovanou namietanú absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky.“ Tiež zdôraznil, že „majetkový status poškodeného by bol celkom rovnaký aj pokiaľ by pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky fyzicky žalobkyňu vyfakturovaný nájom uhradil a následne by pri rovnakej výšky odplaty ním uhradené peniaze žalobkyňa vrátila poškodenému ako odplatu za postúpenie žalovanej pohľadávky a v kontexte uvedeného uzavrel, že poškodeným postúpený nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov tak ostal zachovaný; k zmene došlo len v osobe oprávnenej domáhať sa jeho uspokojenia voči žalovanej ako poisťovateľovi.“

16.1. K obsahu pojmu skutočná škoda a jej preukaznosť v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. odvolací súd dostatočne zrozumiteľne reagoval tak, že „závermi, ku ktorým dospel súd prvej inštancie nie je popretý význam a obsah tohto inštitútu. Rozhodujúcim je stav v čase rozhodovania súdu, kedy celkom nepochybne náklady na nájom náhradného vozidla poškodeným boli refundované v dôsledku vzájomného započítania pohľadávky, ktorej vlastníkom je žalobkyňa na základe platne uzatvorenej zmluvy o postúpení pohľadávky, zakladajúcej jej aktívnu vecnú legitimáciu v spore. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie nepriznal budúcu či neexistujúcu škodu, ale len uznal legitímnosť postúpenia budúcej pohľadávky titulom škodového nároku, ktorý v čase rozhodovania súdu existoval, keď náklady na prenájom motorového vozidla boli uhradené prostredníctvom inštitútu započítania.“ Z týchto dôvodov neprisvedčil odvolacej argumentácii žalovanej, že „právny záver o aktívnej vecnej legitimácii žalobkyne je výsledkom svojvoľe prvoinštančného súdu či ničím neodôvodneného odklonu od dlhodobo ustáleného výkladu pojmu skutočná škoda.“ Vyslovil presvedčenie, že „súdom prvej inštancie prijatý záver ani nijako nespochybňuje ustálenú judikaturu všeobecných súdov, v zmysle ktorej skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v nákladoch, ktoré musel poškodený vynaložiť na požičanie/prenájom veci, ktorá mu má suplovať vec, ktorá sa v dôsledku poškodenia stala dočasne nepoužiteľnou; skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne, aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť ihneď.“ Odvolací súd dostatočne určitým spôsobom vyjadril svoj názor, že „rovnako prijatý právny záver nie je v rozpore ani s ustanovením § 4 zákona č. 381/2001 Z. z., ktorému žalovaná pripisuje iný ako zákonodarcom

sledovaný význam; zákonodarcu totiž v predmetnom ustanovení vymedzil rozsah povinného zmluvného poistenia a podmienky pre úspešné uplatnenie nároku voči poisťovateľovi.“ Odvolací súd logicky ďalej vychádzal z toho, že „žiadnym logickým argumentačným výkladom nie je možné dospieť k záveru, že jediným oprávneným subjektom na uplatnenie škodového nároku je výlučne poškodený, a že predmetné ustanovenie vylučuje možnosť postúpenia pohľadávky titulom nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou poisteného motorového vozidla. Uvedené nevyplýva ani z všeobecných záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/52/2022 vyslovených vo vzťahu k potrebe uplatniť si a preukázať nárok na náhradu škody voči poisťovateľovi. Žalobkyňa si ako právny nástupca poškodeného v predmetnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla poistenca žalovanej a jeho dôvodnosť a výšku aj riadne v čase rozhodovania prvoinštančného súdu preukázala.“

16.2. Žalovanej argumentáciu odvolací súd zhodnotil ako zavádzajúcu snahu podsunúť, že súd prvej inštancie za okamih vzniku škody určil už samotné vystavenie faktúry za prenájom motorového vozidla, a že škoda spočívajúca v nákladoch za prenájom motorového vozidla vznikla už v okamihu dopravnej nehody. V nadväznosti na to vysvetlil, že „súd prvej inštancie pritom dôsledne rozlíšil charakter a obsah pohľadávok (ods. 37.) a okamih vzniku škody v podobe nákladov na prenájom náhradného vozidla nenaviazal na okamih dopravnej nehody, len konštatoval príčinnú súvislosť medzi touto škodou a spôsobenou dopravnou nehodou (viď použité slovné spojenie v dôsledku dopravnej nehody a nie okamihom dopravnej nehody).“ Odvolací súd neuznal ani odvoláciu námietku nesprávneho skutkového zistenia spočívajúceho v tom, že v ods. 37. odôvodnenia prvoinštančný súd uviedol, že vznik pohľadávky poškodeného na náhradu škody z titulu prenájmu náhradného vozidla žalobkyňa neviazala na právny úkon započítania, nakoľko takýto skutkový záver z označeného odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd jasne konštatoval, že „súd prvej inštancie správne právne kvalifikoval náklady na prenájom náhradného vozidla ako skutočnú škodu (viď ods. 35.).“ Pri vysporiadavaní sa s obranou žalovanej prihliadol na to, že „poškodený v dôsledku protiprávneho konania poistenca žalovanej v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla dočasne stratil možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo a tento ním nezavinený a nanútený stav bol oprávnený riešiť prenájomom náhradného vozidla, náklady na ktoré predstavujú skutočnú škodu spôsobenú v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, nakoľko nebyť škodovej udalosti poškodený by mohol riadne využívať svoje motorové vozidlo a nemusel by si prenajať náhradné.“

16.3. Odvolací súd pri vyhodnotení časti oponentúry žalovanej ako zavádzajúcej - v zmysle ktorej v dôsledku započítania pohľadávok došlo k ich zániku a nemožnosti ich vymáhania, keď fakticky zanikol len záväzok poškodeného uhradiť titulom nájmu žalobkyňi sumu 2 172 eur a na žalobkyňu bola postúpená pohľadávka, ktorú mal poškodený voči tretej osobe, resp. žalovanej ako poisťovateľovi motorového vozidla, ktorým bola spôsobená škoda, a to vo výške účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla - v dôvodoch rozhodnutia konzistentne poukázal na to, že „žalovaná vo svojej argumentácii absolútne nerozlišovala právne úkony a účinky vyvolané zmluvou o postúpení pohľadávok ako aj rozdielny charakter a samostatnosť dotknutých pohľadávok a vzájomné vzťahy nimi založené, keď žalobkyňa ako prenajímateľ mala voči poškodenému pohľadávku titulom neuhradeného nájomného a poškodený, ktorý uvedenú pohľadávku uhradil prostredníctvom započítania, mal pohľadávku na náhradu škody titulom nákladov na prenájom motorového vozidla voči žalovanej ako poisťovateľovi motorového vozidla, ktorým bola škoda spôsobená, a ktorej vymáhanie postúpil na žalobkyňu. Inými slovami povedané poškodený odplatne postúpil žalobkyňi zákonný nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla a odpata, ktorú by žalobkyňa ako postupník mala uhradiť za postúpenie predmetnej pohľadávky, bola započítaná na úhradu zmluvného záväzku, ktorý mal poškodený na základe zmluvy o nájme voči žalobkyňi.“ Odvolací súd ďalej rozviedol legitímnu úvahu, že „započítanie predstavuje zákonom povolený legálny spôsob zániku záväzkov, kedy reálnu úhradu finančnými prostriedkami nahrádza zápočet vzájomných pohľadávok a v rozpore so zákonom nie je ani skutočnosť, že k započítaniu pohľadávky a postúpeniu pohľadávky došlo v jednej zmluve v ten istý okamih. Uvedenými úkonmi sa nezmenilo postavenie žalovanej, ani povaha záväzku a jeho výška, zmena nastala len vo vzťahu k subjektu oprávnenému na označené plnenie. Uvedené dôsledne rozlíšil aj súd prvej inštancie (ods. 37.), preto ani odvolací súd nezistil žiaden právny dôvod neplatnosti zmluvy o

postúpení pohľadávok, ako titulu na základe ktorého žalobkyňa nadobudol žalovanú pohľadávku s príslušenstvom. V zhode s písomne prejavenu vôľou žalobkyňa a poškodený si v rámci jednej zmluvy upravili vzájomné práva a povinnosti a zahrnuli do nej dva určito vyjadrené právne úkony (postúpenie pohľadávky a započítanie pohľadávky). Prísne formálny až puristický prístup žalovanej k výkladu práva, ktorý nereflektuje na samotný účel a zmysel PZP zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorým je prenesenie majetkových rizík v súvislosti so škodou spôsobenou prevádzkou motorového vozidla na poisťovateľa a čo najväčšie zmiernenie následkov pre poškodeného a uľahčenie uspokojenia jeho nárokov, sa javí ako účelový.“ Odvolací súd v kontexte uvedeného vyčerpávajúcim spôsobom objasnil, že „PZP zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má vo svojej podstate poškodenému čo najviac zjednodušiť postup smerujúci k uplatneniu nároku na náhradu škody a k jeho uspokojeniu. Určitú mieru účelovosti vykazuje aj samotná čiastočná úhrada žalovanej pohľadávky žalovanou pred začatím súdneho konania, aj keď táto ju sama o sebe nezbavuje možnosti obrany v spore. Pokiaľ žalovaná opakovane poukazovala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/30/2022, v uvedenom konaní sa posudzovala otázka odporovateľnosti kúpnej zmluvy a ďalej konštatoval, že závery, ktoré v danej veci vyslovil dovolací súd nie je možné posudzovať izolovane bez ohľadu na predmet konania a účel právnej úpravy a rovnako tieto nie sú v zásadnej kolízii so závermi prvoinštančného súdu v danej veci. Zánik pohľadávky poškodeného zo zmluvy o oprave veci uzatvorenej so žalobkyňou nespôsobil a nemôže znamenať zánik nároku poškodeného na refundáciu škody z PZP.“ Podporne v súvislosti so záverom o aktívnej vecnej legitimácii žalobkyne odvolací súd príkladmo poukázal na viaceré súdne rozhodnutia krajských súdov, v ktorých dospeli k totožným záverom a o ktorých vzhľadom na účasť v konaní musí mať vedomosť aj samotná žalovaná (napr. rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/120/2024, 7Co/105/2024, 3Cob/220/2017, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/122/2019, 8Co/132/2019, 14Cob/166/2019, 6Co/32/2020, 6Co/32/2020, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/5/2021, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/10/2020, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/33/2020). K ďalšej argumentácii žalovanej odvolací súd pripomenul, že nie je jeho povinnosťou zodpovedať všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

17. Dovolací súd neuznal výhrady žalovanej zadaných sub (i) a neidentifikoval protirečivú, zmätočnú alebo nejednoznačnú argumentáciu odvolacieho súdu týkajúcej sa posúdenia otázky okamihu vzniku škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla; odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia náležite a zrozumiteľne vyložil svoj právny názor na obsah pojmu skutočná škoda a jej preukaznosť v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. s uistením, že závermi, ku ktorým dospel súd prvej inštancie nie je popretý význam a obsah tohto inštitútu. Za rozhodujúci považoval stav v čase rozhodovania súdu, kedy celkom nepochybne náklady na nájom náhradného vozidla poškodeným boli refundované v dôsledku vzájomného započítania pohľadávky, ktorej vlastníkom je žalobkyňa na základe platne uzatvorenej zmluvy o postúpení pohľadávky. Objasnil, že súd prvej inštancie nepriznal budúcu či neexistujúcu škodu, ale len uznal legitímnosť postúpenia budúcej pohľadávky titulom škodového nároku, ktorý v čase rozhodovania súdu bol existentný, keď náklady na prenájom motorového vozidla boli uhradené prostredníctvom inštitútu započítania. Ďalej vyjadril presvedčenie, že súdom prvej inštancie prijatý záver ani nijako nespochybňuje ustálenú judikatúru všeobecných súdov, v zmysle ktorej skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v nákladoch, ktoré musel poškodený vynaložiť na požičanie/prenájom veci, ktorá mu má suplovať vec, ktorá sa v dôsledku poškodenia stala dočasne nepoužiteľnou; skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne, aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť ihneď. Odvolací súd bol názoru, že rovnako prijatý právny záver nie je v rozpore ani s ustanovením § 4 zákona č. 381/2001 Z. z., ktorému žalovaná pripisuje iný ako zákonodarcom sledovaný význam; zákonodarcu totiž v predmetnom ustanovení vymedzil rozsah povinného zmluvného poistenia a podmienky pre úspešné uplatnenie nároku voči poisťovateľovi. Vychádzal ďalej z toho, že žiadnym logickým argumentačným výkladom nie je možné dospieť k záveru, že jediným oprávneným subjektom na uplatnenie škodového nároku je výlučne poškodený, a že predmetné ustanovenie vylučuje možnosť postúpenia pohľadávky

titulom nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou poisteného motorového vozidla.

17.1. Obdobne rovnaký postoj možno zaujať aj k tej časti dovolania, v ktorej žalovaná namietala vnútornú protirečivosť odôvodnenia rozsudku v odpovedi na otázku, či nárok poškodeného na výplatu poistného plnenia voči žalovanej v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla mal existovať už pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky, alebo či právnym dôvodom vzniku vôbec samotnej pohľadávky poškodeného na výplatu poistného plnenia mala byť až samotná Zmluva o postúpení pohľadávky; samotný odvolací súd žalovanej odvoláciu argumentáciu zhodnotil ako zavádzajúcu snahu podsunúť, že prvoinštančný súd za okamih vzniku škody určil už samotné vystavenie faktúry za prenájom motorového vozidla, a že škoda spočívajúca v nákladoch za prenájom motorového vozidla vznikla už v okamihu dopravnej nehody. Odvolací súd na margo uvedeného objasnil, že prvoinštančný súd dôsledne rozlíšil charakter a obsah pohľadávok (ods. 37.) a okamih vzniku škody v podobe nákladov na prenájom náhradného vozidla nenaviazal na okamih dopravnej nehody, len konštatoval príčinnú súvislosť medzi touto škodou a spôsobenou dopravnou nehodou (viď použité slovné spojenie v dôsledku dopravnej nehody a nie okamihom dopravnej nehody). Odvolací súd neuznal ani odvoláciu námietku nesprávneho skutkového zistenia spočívajúceho v tom, že v ods. 37. odôvodnenia prvoinštančný súd uviedol, že vznik pohľadávky poškodeného na náhradu škody z titulu prenájmu náhradného vozidla žalobkyňa neviazala na právny úkon započítania, nakoľko takýto skutkový záver z označeného odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd zastával názor, že súd prvej inštancie správne právne kvalifikoval náklady na prenájom náhradného vozidla ako skutočnú škodu (viď ods. 35.). Pri vysporiadaní sa s obranou žalovanej prihliadol na to, že poškodený v dôsledku protiprávneho konania poistenca žalovanej v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla dočasne stratil možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo a tento ním nezavinенý a nanútený stav bol oprávnený riešiť prenájomom náhradného vozidla, náklady na ktoré predstavujú skutočnú škodu spôsobenú v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, nakoľko nebyť škodovej udalosti poškodený by mohol riadne využívať svoje motorové vozidlo a nemusel by si prenajať náhradné.

17.2. Bez vplyvu na možnú zmätočnosť vadu napadnutého rozsudku je aj námietka žalovanej o nevysporiadaní sa s podstatnou argumentáciou žalovanej, že právny úkon započítania je vo všeobecnosti ekvivalentný právny úkon, pri ktorom vzájomné pohľadávky zanikajú vždy len v rozsahu v akom sa vzájomne kryjú. To znamená, že na strane každého účastníka dohody o započítaní vzájomných pohľadávok je strata aktív (t. j. pohľadávok) kompenzovaná v rovnakom rozsahu stratou pasív (t. j. záväzkov). Súd nižších inštancií zhodne považovali za potrebné vychádzať zo Zmluvy o postúpení pohľadávky (ako inomínatnej zmluvy), ktorú uzatvoril poškodený ako postupca so žalobkyňou ako postupníkom, ktorý bol zároveň prenajímateľom náhradného motorového vozidla. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky mal pritom prvoinštančný súd za jednoznačné, že poškodený postúpil na žalobkyňu pohľadávku ohľadne úhrady účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla vo výške 2 172 eur plnenej z PZP (pohľadávka 1) a súčasne žalobkyňi prislúchala pohľadávka - právo na plnenie nájomného vo výške 2 172 eur voči nájomcovi - poškodenému (pohľadávka 2) a poškodený mal voči žalobkyňi nárok na odplatu za postúpenie pohľadávky vo výške 2 172 eur (pohľadávka 3). Z bodu 5. Zmluvy o postúpení pohľadávky tiež vyplynulo, že poškodený a žalobkyňa započítali pohľadávku 2 a pohľadávku 3, čo v žiadnom prípade nemohlo spôsobiť zánik pohľadávky 1, ani zabrániť jej platnému postúpeniu, čím súdy nepopreli účinky právneho úkonu započítania (ako obligatórne ekvivalentného právneho úkonu) v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobkyňou a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním, nespôsobuje neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla.

18. So zreteľom na uvedené možno konštatovať, že odvolací súd sa v rámci svojho preskúmania dôsledne vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými a právnymi otázkami, ktoré boli v konaní nastolené, predovšetkým otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne, pričom jasne uviedol, z akých dôvodov mal túto u žalobkyne danú. Odôvodnenie krajského súdu spĺňa obsahové náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP - jasne vysvetľuje, čo žalovaná namietala, ako sa k týmto námietkam súd postavil, aké

skutkové tvrdenia a dôkazy vzal do úvahy, ktoré z nich považoval za preukázané, ako ich hodnotil a na akých právnych záveroch založil svoje rozhodnutie. V spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, na ktoré v podstatných bodoch nadviazal, tvorí rozhodnutie odvolacieho súdu ucelený, zrozumiteľný a vnútorne konzistentný celok, ktorý spĺňa zákonné požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutí podľa § 393 CSP. Už len tým, že sama žalovaná vo svojom dovolaní namietala konkrétne právne závery odvolacieho súdu v otázke aktívnej vecnej legitímácie, svedčia o tom, že dovolaním napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľným nie je, a teda, že aj žalovanej bolo z neho dostatočne zrejmé, prečo aj odvolací súd považoval žalobkyňu v spore za aktívne vecne legitimovanú.

19. Právne závery odvolacieho súdu v otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne pritom nemožno označiť za svojvoľné, arbitrárne, ale nanajvýš za nesprávne, ktorá skutočnosť však nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, ale iba jeho prípustnosť podľa § 421 CSP (t. j. žalovaná mohla v tomto smere namietat' len odklon odvolacieho súdu pri riešení tejto otázky od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), príp. jej doposiaľ neriešenie dovolacím súdom (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP). Otázky, ktoré by mohli prichádzať do úvahy, či „možno postúpiť“ aj budúcu pohľadávku (t. j. pohľadávku v čase postúpenia ešte neexistujúcu), či možno „zaplatiť“ za postúpenú pohľadávku aj peňažnou pohľadávkou na náhradu škody (nie peniazmi), príp. či bolo možné vzájomné započítanie takýchto pohľadávok a pod.“ Inak povedané, či v danej veci išlo o pohľadávky spôsobilé na započítanie (t. j. či tieto spĺňali všetky kritériá ich spôsobilosti na započítanie podľa § 580, § 581 Občianskeho zákonníka). Sú to otázky, ktoré riešil aj odvolací súd (na riešení ktorých založil svoje rozhodnutie), a ak sa tento podľa názoru žalovanej pri ich riešení odklonil od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu (príp. by išlo o otázky doposiaľ dovolacím súdom neriešené), išlo by o dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP. Žalovaná sa však z dôvodu nesplnenia podmienok na podanie dovolania podľa § 421 CSP (tzv. bagatelný spor - § 422 CSP) snažila túto skutočnosť „obísť“ podaním dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Ako už bolo uvedené vyššie, žalovaná najmä pokiaľ ide o jej kritiku odvolacieho súdu - čo do posúdenia otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne vykazujúce na niektorých miestach znaky závažnej hmotnoprávnej svojvôle najmä vo vzťahu k výkladu a aplikácii § 442 ods. 1 OZ a § 580 OZ - polemizuje s konkrétnymi právnymi závermi odvolacieho súdu (s ktorými iba nesúhlasí a považuje ich za nesprávne), čo vylučuje arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, pričom takáto polemika prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá. Samotné nesprávne právne závery odvolacieho súdu prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladajú.

20. Procesné pochybenie odvolacieho súdu má spočívať v tom, že spor o náklady za prenájom náhradného motorového vozidla nesprávne právne posúdil [parafráz. sub (iii)] svojvoľným výkladom ustanovení § 442 ods. 1 a § 580 OZ, pretože výkladom § 442 ods. 1 OZ, podľa ktorého by nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla mohol byť postupovaný ako akási budúca pohľadávka, sa odvolací súd odchýlil od zásady náhrady skutočnej škody vyjadrenej v § 442 ods. 1 OZ, čím odvolací súd poprel význam a účel tohto hmotnoprávneho ustanovenia. Odvolací súd sa takisto výkladom, podľa ktorého v dôsledku právneho úkonu započítania (ako obligatórne ekvivalentného právneho úkonu) mohlo dôjsť k vzniku škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, taktiež natoľko odchýlil od podstaty hmotnoprávneho ustanovenia 580 OZ, že tým poprel jeho zmysel a účel. Je evidentné, že žalovaná sa s právnym posúdením aktívnej legitímácie žalobkyne v konaní, tak ako ho vykonal odvolací súd iba nestotožňuje a uvádza ako ho mal odvolací súd správne riešiť (aj s odkazom na rozhodnutie najvyššieho súdu), čo síce pojmovo zodpovedá vymedzeniu dovolacieho dôvodu podľa § 432 ods. 2 CSP, ale zakladá prípustnosť dovolania len podľa § 421 CSP a nie podľa § 420 písm. f) CSP.

20.1. Dovolací súd akcentuje, že pokiaľ dovolateľka spája porušenie jej práva na spravodlivý proces so záverom súdov o aktívnej vecnej legitímácii žalobkyne, nemožno pripustiť, aby pojem porušenia práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP bol interpretovaný a uplatňovaný tak extenzívne, že zahŕňa aj vecnú legitímáciu, pretože by sa dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP zamerané na odstraňovanie väd zmätočnosti bez náležitého zákonného základu stalo dovolaním podľa § 421 CSP, ktorého cieľom je náprava nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, a aj to výlučne v druhovo definovanej otázke vecnej legitímácie. Popísaný koncept nezodpovedá vôli zákonodarcu

vyjadrenej v systematike právnej úpravy dovolania, ako aj v podstate taxatívne vymenovaných dôvodov prípustnosti dovolania a dovolacích dôvodov. Práve zákonodarcom vytvorená koncepcia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku predstavuje zároveň aj určenie medzí, v ktorých sa základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky možno domáhať. V tejto súvislosti dovolací súd tiež uvádza, že pokiaľ žalovaná namietala, že k vade podľa § 420 písm. f) CSP došlo v dôsledku nesprávneho právneho záveru súdov nižšej inštancie v otázke vecnej legitímácie žalobkyne v konaní, najvyšší súd už v rozhodnutí R 34/1993 vyslovil, že otázka tzv. vecnej legitímácie účastníka (aktívnej alebo pasívnej), je z hľadiska prípustnosti dovolania irelevantná. Vecná legitímácia vyplýva z hmotného práva, má ju ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti (aktívna, pasívna). Záver odvolacieho súdu o tom, či žalobca (nie) je v konaní aktívne legitimovaný, predstavuje otázku spadajúcu pod právne posúdenie veci; ako už bolo konštatované, nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

21. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa súd natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam, resp. ak hovoríme o svojvoľnom rozhodnutí, ide o rozhodnutie založené na výklade zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06, I. ÚS 115/2020, II. ÚS 53/2021). Uvedené však v preskúmvanej veci neprichádza do úvahy; a to nielen z dôvodu, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je jedným z mnohých rozhodnutí, ktoré vystali zo sporov medzi žalobkyňou a žalovanou, resp. inými poisťovňami, založených na rovnakom skutkovom základe, v ktorých si žalobkyňa legitímne po postúpení pohľadávky poškodeným uplatňuje voči žalovanej nárok na poskytnutie poistného plnenia titulom náhrady nákladov na nájom náhradného vozidla. V súvislosti so záverom o aktívnej vecnej legitímácii žalobkyne dovolací súd príkladmo poukázal na viaceré súdne rozhodnutia krajských súdov, v ktorých dospeli k totožným záverom a o ktorých vzhľadom na účasť v konaní musí mať vedomosť aj samotná žalovaná (napr. rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/120/2024, 7Co/105/2024, 3Cob/220/2017, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/122/2019, 8Co/132/2019, 14Cob/166/2019, 6Co/32/2020, 6Co/32/2020, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/5/2021, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/10/2020, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/33/2020). Aktívna a pasívna legitímácia strán sporu tak už bola ustálená v totožných sporoch, ktoré strany sporu medzi sebou vedú po tom, čo poškodený postúpi na žalobkyňu svoju pohľadávku, ktorá mu vznikla v dôsledku dopravnej nehody zapríčinennej poisťovňou žalovanej, resp. inej poisťovne. V zásadnej ústavnoprávnej rovine platí, že je v rozpore s inštitúciou právneho štátu a v rámci neho s požiadavkou právnej istoty, resp. predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, aby všeobecné súdy rozhodovali v obdobných veciach odlišným, ba až protichodným spôsobom. Inými slovami, na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach je potrebné dať rovnakú odpoveď (IV. ÚS 14/07), čo je potom modifikované judikatúrou tvorenou na viacerých úrovniach najvyšších súdnych autorít vrátane nadnárodných súdnych inštitúcií (IV. ÚS 459/2022).

21.1. Požiadavka predvídateľnosti súdnych rozhodnutí ako základný atribút právnej istoty je v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP napĺňaná prostredníctvom ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, medzi ktoré sa vzhľadom na potrebu výkladu čl. 2 CSP vo funkčnej jednote s čl. 3 CSP zaraďujú okrem najvyššieho súdu aj ústavný súd, Európsky súd pre ľudské práva a Súdny dvor Európskej únie (pozri II. ÚS 574/2021). Aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom dotvára precedenčnú záväznosť ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v tom zmysle, že potvrdzuje ústavnú súladnosť dotknutej interpretácie a aplikácie právnej úpravy realizovanej najvyšším súdom (IV. ÚS 459/2022). Uvedené platí aj vo vzťahu k rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu, pokiaľ sú jeho rozhodnutia preskúmvané ústavným súdom z pohľadu ich ústavnej udržateľnosti, a to vo vzťahu k relevantným (ťažiskovým) otázkam súvisiacim s predmetom súdnej ochrany. Podmienkou precedenčnej záväznosti toho-ktorého rozhodnutia je práve podobnosť týkajúca sa relevantných okolností prejednávanej veci. Ústavný súd už v skutkovo a právne obdobných prípadoch (nárok proti žalovanej spočívajúci v náhrade účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla si žalobkyňa uplatňovala na podklade zmluvy o postúpení pohľadávky) konštatoval, koncentrujúc sa na podstatu uplatneného nároku, že účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok

spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo (I. ÚS 291/2025 zo 06. augusta 2025). Preto ani normatívne/skutkové premisy zvolené odvolacím súdom v napadnutom rozsudku, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel ohľadom aktívnej vecnej legitímácie žalobkyně, nemôžu byť z povahy veci nepresvedčivé alebo vykazujúce znaky závažnej hmotnoprávnej (meritórnej) svojvôle.

22. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľka sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Neostáva preto nič iné, než konštatovať, že v prejednávanej veci boli z tohto pohľadu odvolacím súdom splnené ústavnoprávne nároky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že nižšie súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP]. Dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.